

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2661/2559

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ นายณัฐกิตติ์ พันธุ์รักษ์เดชาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 29, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 56, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้เจ้าของลิขสิทธิ์ในคดีนี้กับในคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ดังกล่าวไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกัน และงานอันมีลิขสิทธิ์เป็นคนละชิ้นกัน แต่การกระทำของจำเลยคือ การเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยจำเลยรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่าเป็นงานดนตรีกรรมที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและกระทำแก่งานนั้นเพื่อหากำไร อันเป็นการกระทำและเป็นความผิดในลักษณะเดียวกัน การทำงานอันละเมิดลิขสิทธิ์ของทั้งผู้เสียหายและบริษัท ส. จัดเก็บอยู่ในหน่วยเก็บความจำหลักของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ร้าน ด. เช่นเดียวกัน และจำเลยละเมิดลิขสิทธิ์โดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีการอย่างเดียวกันคือ การเปิดเพลงเป็นคาราโอเกะโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประเภทมิดีไฟล์ที่มีการทำซ้ำดัดแปลงลงไว้ในหน่วยเก็บความจำหลักของคอมพิวเตอร์ อีกทั้งเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยในวันเวลาเดียวกัน เท่ากับว่าจำเลยมีเจตนาเดียวกันในการกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดเดียว ส่วนการทำซ้ำหรือดัดแปลงเพลงต่าง ๆ แม้กระทำต่างเวลากัน ก็ไม่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามฟ้องแต่อย่างใด นอกจากนี้การพิจารณาการกระทำของจำเลยว่าเป็นความผิดกรรมเดียวหรือต่างกรรมกัน ต้องพิจารณาเจตนาในการกระทำผิดเป็นสำคัญ หาได้พิจารณาจากการเปิดเพลงในแต่ละครั้งไม่ โจทก์จึงไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้อีกเพราะเป็นความผิดกรรมเดียวกับคดีดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 15, 27, 29, 31, 69, 70 และ 76 กับสั่งจ่ายเงินค่าปรับให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยโต้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังว่า บริษัทเมโทรแผ่นเสียง-เทป (1981) จำกัด ผู้เสียหายคดีนี้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในทำนองและคำร้องเพลงชื่อ "คำน่ำนัม" "มนต์รักแม่กลอง" และ "มนต์เมืองเหนือ" ซึ่งเป็นงานดนตรีกรรมอันมีลิขสิทธิ์ ส่วนบริษัทเสียงสยาม แผ่นเสียง-เทป จำกัด ผู้เสียหายในคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในทำนองและคำร้องเพลงชื่อเมียไม่มีไม่เจอ มีเมียเด็ก และหนุ่มวัยทอง ซึ่งเป็นงานดนตรีกรรมอันมีลิขสิทธิ์ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองชุมพรจับกุมจำเลยในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่นเพื่อการค้า โดยการทำซ้ำหรือดัดแปลงและเผยแพร่ต่อสาธารณชน ซึ่งงานโสดทัศนวิสัยโดยไม่มี

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เหตุเกิดที่ร้านเดอะรีค คาราโอเกะ จังหวัดชุมพร ต่อมาโจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 โดยบรรยายฟ้องว่า เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2556 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทงานดนตรีกรรม เพลง "เมียไม่มีไม่เจอ" เพลง "มีเมียเด็ก" และเพลง "หนุ่มวัยทอง" ของบริษัทเสียงสยาม แผ่นเสียง-เทป จำกั้ด โดยการเปิดเพลงดังกล่าวเป็นคาราโอเกะโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประเภทมิดีไฟล์ที่มีการทำซ้ำ ดัดแปลงลงไว้ภายในหน่วยเก็บความจำหลักของคอมพิวเตอร์ ซึ่งบันทึกเสียงเนื้อร้องและทำนองเพลงไว้แล้ว ออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนที่ร้าน ด. จังหวัดชุมพร โดยเปิดบริการคาราโอเกะแก่ลูกค้าซึ่งเป็นสาธารณชนผู้บริโภคอาหารเครื่องดื่มภายในร้านได้ร้องเพลงได้ฟังเสียงเพลง ทำนองเพลงและเห็นเนื้อร้องของเพลง อันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า จากการเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทเสียงสยาม แผ่นเสียง-เทป จำกั้ด และโดยไม่ได้รับอนุญาตจากบริษัทอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (2) พิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี โดยให้รอกการกำหนดโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำเลยต่อจากคดีอาญาหมายเลขดำที่ ศปภ.15/2557 ของศาลจังหวัดชุมพร (คดีหมายเลขแดงที่ อ.4062/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง) นั้น เนื่องจากคดีหมายเลขแดงที่ อ.4062/2557 ศาลมิได้ลงโทษจำคุกจำเลย จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอให้ปรับโทษต่อและคำขออื่น คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ต่อมาโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้โดยบรรยายฟ้องทำนองเดียวกับคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง แตกต่างกันเพียงจำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทงานดนตรีกรรม เพลงค่าน้ำนม เพลงมนต์รักแม่กลองและเพลงมนต์เมืองเหนือของผู้เสียหายในคดีนี้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำฟ้องของโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางหรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ทำนองว่าการกระทำของจำเลยในคดีนี้กับในคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นการกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายต่างราย ต่างเวลาและต่างเพลงกัน การที่จะสามารถรู้ได้ว่าละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายรายใดต้องเข้าใช้บริการและตรวจสอบหน่วยความจำของเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะพบว่ามีการบันทึก ทำซ้ำ หรือดัดแปลงคนละช่วงเวลา เพราะเป็นคนละเพลงกัน อีกทั้งในการเผยแพร่ต่อสาธารณชน ต้องเปิดเพลงต่างเวลากัน มิใช่เปิดในเวลาเดียวกัน การกระทำของจำเลยในคดีนี้กับคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงต่างกรรมกัน เห็นว่า แม้เจ้าของลิขสิทธิ์ในคดีนี้กับในคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกันและงานอันมีลิขสิทธิ์เป็นคนละชิ้นกัน แต่การกระทำของจำเลยคือ การเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยจำเลยรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่าเป็นงานดนตรีกรรมที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและกระทำแก่งานนั้นเพื่อหากำไร อันเป็นการกระทำและเป็นความผิดในลักษณะเดียวกัน การที่งานอันละเมิดลิขสิทธิ์ของทั้งผู้เสียหายและบริษัทเสียงสยาม แผ่นเสียง-เทป

จำกัด จัดเก็บอยู่ในหน่วยเก็บความจำหลักของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ร้าน ด. เช่นเดียวกัน และ จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์โดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีการอย่างเดียวกันคือ การเปิดเพลงเป็น คาราโอเกะโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประเภทดีไฟล์ที่มีการทำซ้ำดัดแปลงลงไว้ภายในหน่วย เก็บความจำหลักของคอมพิวเตอร์ อีกทั้งเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยในวันเวลาเดียวกัน เท่ากับว่าจำเลยมีเจตนาเดียวกันในการกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำ กรรมเดียว ส่วนการทำซ้ำหรือดัดแปลงเพลงต่าง ๆ แม้กระทำต่างเวลากัน ก็ไม่เกี่ยวข้องกับการ เผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามฟ้องแต่อย่างใด นอกจากนี้การพิจารณา การกระทำของจำเลยว่าเป็นความผิดกรรมเดียวหรือต่างกรรมกัน ต้องพิจารณาเจตนาใน การกระทำผิดเป็นสำคัญ หาได้พิจารณาจากการเปิดเพลงในแต่ละครั้งไม่ เหตุผลของโจทก์จึง ฟังไม่ขึ้น เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาด ในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์โดยเผยแพร่ต่อสาธารณชนเพื่อหากำไร โดยรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอัน ควรรู้งานนั้นได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นไปแล้ว ตามคดีหมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โจทก์จึงไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้อีกเพราะเป็นความผิดกรรมเดียวกับคดีดังกล่าว สิทธิที่โจทก์ จะนำคดีมาฟ้องสำหรับความผิดนั้นเป็นอันระงับไป ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) การที่โจทก์นำการกระทำเดียวกันของจำเลยมาฟ้องเป็นคดีนี้อีกจึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดี หมายเลขแดงที่ อ.4061/2557 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ตามบทบัญญัติของกฎหมาย ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา ยกฟ้องนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สุวัฒน์ วรรณะหทัย · ปริญา ดิผดุง · ไมตรี สุเทพากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2661/2559>